

פרוטקציה

לראש העיר

לכבוד נציג התלונות, ירושלים.

א.נ., הח"מ הוא פקיד בעיריית נתניה, ש-השחיתות כואבת לו.

לפני כחודש מנר ראש העירייה עובד בן-עמי אחד חגגו שנים שלו בנתניה, בן-גורל דונם וחצ, לעולים מצרפת. את ה-תמורה, כמיליון ל"י, קיבל בזולרים. לפי ספרי החשבוניות של העירייה מגי-עים ממר בן-עמי מיסים על המגרש ה-נ"ל בסך 27 אלף ל"י. פקיד מחלקת הגבייה של העירייה לא הסכימו לתת אישור להעברת המגרש בטאבו לפני תש-לום החוב הנ"ל.

אך לפי פקודת בן-עמי, נתן גיזבר ה-עירייה את האישור הדרוש — מבלי ש-המיסים שולמו. הסיבה: ראש העירייה מסרב להכיר במיסים.

העניין גרם להתמרמרות גדולה בין הפקידים, אבל הם פוחדים לדבר. חקירתו של נציג התלונות, בעקבות המכתב שהתקבל בלישכתו, עדיין לא הושלמה. אולם השבוע, לאחר מאמצים רבים להצניע את הפרשה, הודתה לישכתו של ראש עיריית נתניה בפרשה. טענה רק כי במכתבו של הפקיד שהתלונן היו אי-דיוקים.

האחראי לענייני הכספים בעירייה, ד"ר משה אברימנום — סגנו של בן-עמי — הכחיש כי לו עצמו היה חלק בפרשה, וכי הוא זה שהורה לגיזבר העירייה להוציא את האישור לטאבו — למרות שלא שולמו המיסים על המגרש. לדבריו, הוציא גיזבר העירייה את האישור שלא בהוראתו.

ראש-העירייה עצמו טען כי המיסים שנקבעו לו על-ידי העירייה היו מוטעים, וגבוהים ממה שמורה החוק. לפיכך סירב לשלם עד הבירור.

לדברי מבית-הדין, מסר ראש-העירייה התחייבות כי אם יפסיד בבירור — עם עירייתו שלו — ישלם במלואו את שתישים

עליו העירייה. אין ספק שהתחייבות כזו, אם קיימת, תכובד. התימתו של עובה בן-עמי, אחד מגדולי עשירי ישראל, היהודי שקיבל במתנה ממשלת ישראל 40 אלף דונם מקרקעות אשדוד, ובעל שורה של עסקים מסועפים ברחבי הארץ — שווה הרבה יותר מ-27 אלף ל"י. הצרה היא, שזה אינו הופך את העניין לחוקי. לאורה רגיל, אין החוק מאפשר

בן-עמי

התחייבות מיוחדת במינה

להעביר נכס במשרד רישום-המקרקעין — לפני ששולמו עליו מלוא המיסים. אם ברצונו לערער — הוא יכול לעשות זאת לאחר שישלם. אותו החוק, חל גם על ראש-העירייה. בתיאוריה, לפחות.

החמרה בחוקי הירושה

בנוהג שבועלם הוא, שכאשר נפטר אדם מן העולם, מתיישבים קרוביו להתאבל עליו. בישראל, לעומת זאת, ניתן לראות את בני-המשפחה, במקרים רבים, נחפזים, במקום לשבת שבעה — לבנק.

הסיבה: בארץ, בדומה למדינות נוספות בעולם, מקובלת הדיעה שרכושו של אדם, אותו צבר כל ימיו, אינו שייך לורשיו, אלא למדינה. משום כך, חלים עליו מיסי עיזבון גבוהים ביותר. התוצאה: הוא

בני הנפטר או אלמנתו נחפזים לרוקן את חשבון הבנק של הז'ל או הכספת שלו — לפני שנודע דבר הפטירה ברבים, כדי למנוע מאנשי-המס לשים ידם על רכושו זה.

עתה, מבקשת מחלקת מס-יעיזבון באוצר לסתום פירצה זו: היא פנתה אל המפקח על הבנקים, במטרה לאלץ את הבנקים למסור לה מידע מדויק על השעה שבה נמשך כסף מפקדון או כספת של נפטר, כדי לגלות אם היה זה לאחר פטירתו. הבנקים מתנגדים בתוקף לטירדה חדשה זו, בטענה שאין זה מעניינם להתחמק את הלקוחות על כרטיסי-זינוק, כמו פועלים בהגיעם לעבודה בבתי-החרושת.

מה מייקר את

השרות לטלוויזיות

כל בעל קלטת טלוויזיה המשלם ביטוח שנתי עבור קילקולים ואחזקה, יודע ש-התנגו הוא יקר מאוד.

המחיר הענק אינו מוגבל כמוהו לטל-וויזיות, נכון באותה מידה גם לגבי מכונות כביסה ושאר אביזרים חשמליים. כמו שהוא נכון גם לגבי תיקונים בפועל, ללא ביטוח.

החברות המספקות שירותי אחזקה ותי-קונים הצדיקו תמיד את המחיר הגבוה בהפסדים שנגרמו להן, לדבריהן, עקב פעילותן זו: "אילו לא החובה להעניק שירות לקוחות — היית מחסל מזמן את מחלקת התיקונים." היתה תגובתו הקמעט-אחידה של כל מנהל חברה כזו.

הבורסה

המהמרים -

מצילי

הבורסה

בשיא הגיאיות של הבורסה התלאביבית, לפני מספר שבועות, החליטה הנהלת המוסד ליעיל את המסחר: היא חילקה את הניירות הנסחרים בבורסה לשניים, קבעה כי המסחר, בשלב הפתיחה רב-העומס, יתנהל במקביל, בשני אולמות נפרדים, כאשר באולם אחד סוחרים רק בחלק אחד של הניירות, ובאולם השני — בחלק האחר.

ימים מספר אחרי הנהגת השינוי — שקעה הבורסה בשפל חמור: ממחזורים יומיים של עשרה מיליון ל"י, נפל המחזור למיליון ופחות. מובן שהיעול הפך מיותר, ולפני כשבועיים החליטה ההנהלה על איחודו מחדש של המסחר באולם אחד. התוצאה: עוד באותו שבוע השתפרה האווירה, החלה מסתמנת מגמת ביקוש. מקריות כפולה זו שימשה אותה, אף לאלה שנוקדו לאות כזה, כי לא היתה כאן מקריות כלל:

פיצול המסחר לשני אולמות מנע מהר ספקולנטים, היושבים ביציע הקהל, לעקוב אחרי המסחר בחלק של המניות שהועבר לאולם השני, שאיננו נראה מהיציץ.

אמנם הנהלת הבורסה התקינה מערכת טלוויזיה במעגל סגור, שבאמצעותה יכלו הצופים לעקוב אחרי המתרחש באולם המרוחק — אולם לגבי המהמרים, הפועלים באמצעות תחושה דקיקה לגבי התפתחויות קלות שבקלות — לא היה בכך תחליף לקשר הישיר הקודם.

התוצאה: פעילותם שותקה בצורה חמור, רה, ושיתוק זה תרם את חלקו לשיתוק הפעילות הכוללת. מאחר שהספקולנטים הללו — המייצגים גם גופים כספיים נכבדים, לא רק אישים פרטיים — הם המובילים תמיד, לכל כיוון. עם ביטול היעול ההרסני, חזרו המהמר רים לשוק. מגמת הביקוש שהם עזרו להחיות מורדת בימים אלה על-ידי הבני-קים, המעוניינים בחימום האווירה לקראת ההנפשות החדשות שהם עומדים להוציא, לשני גורמים אלה יש להוסיף גורם שלישי — הגדלת הנזילות במשק כשבור עות הקרובים.

המסקנה, מכל זאת: יש לצפות לגיאיות מחדשת, והרימה, בשבועות הקרובים. כמה זמן תימשך גיאות זו — זו כבר שאלה אחרת. שאיש מהממוחזים אינו מוכן לענות עליה.

משכורות

עוק

למנהלי בנק

לבנק למיתור ומשכנתאות יש שני מנהלים כלליים משותפים — קרל רייך ואברהם פרידמאן. ב-1971 שילם להם הבנק משכורות והוצאות בסך כ-17 אלף ל"י לחודש — כ-8,500 ל"י משכורות חודשית לנפש.

ב-1972 עלה הסכום ל-21 אלף ל"י — למעלה מעשרת אלפים ל"י לאחד לחודש. סכומים אלה לא ביטאו את מלוא ה-הטבות שקיבלו המנהלים. בנוסף, נהנו השניים גם מחלואה, שהגיעה בסוף ה-שנה לסך 106 אלף ל"י.

תנאי החלואה: ריבית של שמונה אחוז וללא הצמדה. על החלואה ללא תצ-מדה אפשר לקבל כיום במשק עד 25-30 אחוז ריבית, אולם אם אפילו ללכת ב-קטנות, ולחשב את אחוז הריבית ש-בנק לפיתוח ומשכנתאות גובה מלקוחיו — שני 18 אחוז — יוצא שהפרש בין תנאי הסכומים, שהוא רווח נקי של שני המנהלים — מגיע לעשרת אלפים ל"י לשנה.

בדרך לבולוניה

(המחד מעמוד 14)

יות הנוצריות וכמה גופים כלל-עבריים. בסך הכל: 136 איש.

ששת הישראלים

ה צד הישראלי עבר אף הוא תהליך ארוך של דיונים ולבטים.

לפני שנה הוזמנו ישראלים להשתתף בדיונים המוקדמים. באותו מעמד הפיץ אורי אבנרי, אחד המזומנים, תזכיר בכתב, בו הציע לשקול את האפשרות לשתף בוועדה גם את הישירים של הר-מערך, כדי להשיפע על המימד הישראי-לי. אולם הערבים התנגדו לשיתוף חברי מיסלוגות השותפות בממשלת גולדה מאיר, המנהלת מדיניות של סיפוח. אבל הערבים לא התנגדו להשתתפות אישים בעלי השק-פה ציונית וישראלית-לאומית.

המישנת הישראלית הציגה עיקרון, שנתקבע עיקרינו הכל: רק הישראליים יקבעו מי ייצג את מה-נהיה השלום הישראלי בוועידה.

הוקם ועד ישראלי, שבו השתתפו הגור-פים העיקריים הדוגלים בדעה שעל ישר-ראל להצהיר על נכונותה לוותר על הר-שטחים המוחזקים תמורת שלום-אמת, שי-יבטיח את ביטחון המדינה. למרות חילוקי-הדעות המפורדים בין גופים אלה, הסכי-מו לשתף פעולה כדי להביא להצלחת ה-וועידה, כצעד ראשון לקראת ועידות נוס-פות, שהתייגה גדולות ורחבת יותר.

השבוע פורסם גילויי-דעת הוועד הישראי-לי, הנושא את חתימתם של חמישים אי-שים, רובם אנשי העולם הזה — כוח חדש, רק"ח. ה"ה, האוטוריצייה של מק"י וברית-השמאל הציונית-הסוציאליסטי, בצד אישים בלתי-תלויים.

הגילויי בעיני הסכמה עקרונית בהצהרות שהונחו בייסוד יוזמת הוועידה, ומפרט: הוועד הישראלי יפעל:

- לשלום יציב וצודק; להכרה בעצמ-אות, בריבונות ובשלמות הטריטוריאלית של מדינת-ישראל והמדינות הערביות;
- להכרה בזכויות האזרחיות של העם הפלס-טיני, ובכללן זכותו להגדרה עצמית.

- לביצוע החלטת מועצת הביטחון מס' 242 על כל סעיפיה, כולל נסיגת ישר-ראל מהשטחים שנכבשו במלחמת יוני-1967, במסיגרת הסכמ-שלום שיבטיח את הגבולות הבטוחים המוכרים בין מדינת-ישראל לבין המדינות הערביות.

תוך שילית כל הגורמים והמגמות, בכל מקום, המחבלים בשלום בין מדינת-ישראל והמדינות הערביות, מתנגד הוועד הישראי-לי למדיניותה של ממשלת-ישראל המת-בטאת בסיפוח, בהתחליות וביצירת עוב-דות מוגמרות בשטחים הכבושים, מדיניות המונגדת לאינטרסים של עם ישראל. הוועד הישראלי יפעל על-יפי עקרונות אלה, ועל בסיס זה תופעל המישלחת הישרא-לית בוועידה.

כשששת הנציגים הישראליים נבי-חרו אורי אבנרי יופי אמיתי (מז"ה) רחן מקיבוץ נבולות, איש ש"ח, עוזי בורשטיין ותופיק סובי (רק"ח), נתן ילין-מור (מי שהיה מפקד לח"י) וזאב שדה (חבר ק"י בין מעברות, מברית-השמאל).

צריכים לקפוז

מה תהיה דמות הוועידה?

השבוע עוד לא התגבש הדבר סר-פית. אמנם, לפחות שלושה מהנציגים הי-שראליים — אבנרי, ילין-מור ובורשטיין — קיימו בעבר, בהזדמנויות שונות, שי-חות עם חלק מן היוזמים הערביים, האי-טלקיים והסובייטיים. כדי להחליף דיעות, אך התוכנית הסופית תיקבע, כנראה, רק בסוף שבוע זה. בפגישה הנוספת של הווי-עדה המכינה הבינלאומית.

המגמה תהיה, כנראה, שש-ות ועידה שיגרתית, שבסיומה יתקבלו החל-טות נוקשות — דבר שקשה יהיה להשיגו בהרכב זה. לעומת זאת, יש ערך עצום לעצם המעמד שבו יביעו ישראלים ערי-בים ואחרים את דעותיהם על מהות הש-לום. יקשיבו איש לרעהו, יתווכחו זה עם זה — ואפילו יריבו זה עם זה. כפי ש-אמר אחד היוזמים הערביים.

"מוטב לריב זה עם זה מאשר לירות זה בזה."

הבעיות התיינה חמורות — החל בעצ-יות-ביטחון, נוכח האפשרות שפלב קיצוני מצד זה או אחר ירצה להתנכל לוועידה ולמשתתפיה, וכלה בבעיות פוליטיות מסור-בכות ומורכבות. **אזכור, כפי שאמר השבוע נתן-ילין-מור: "אם לא נקפוץ רמים, לא נוכל לשחות."**

וכאשר שוחים — יש לפחות סיכוי סביר לגיבוץ למחנה.